

Ale aj všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovať.

2. Timotejovi 3:12

V minulej časti sme si hovorili o ľuďoch, ktorí znižujú vážnosť Božieho slova. O tých, ktorí budú do konca tvrdiť, že to nie je až také vážne, čo je napísané v Písme, a nie sú ochotní zanechať veci, ktoré sú vo svete, svoj luxus, rozkoše a ďalšie veci, lebo ich milujú viac ako Boha. Hoci sa im mnohé z kresťanstva páči, bude o nich vždy platiť, že sú to ľudia, čo sa stavajú proti pravde, ktorí majú tvárnosť pobožnosti. Skončili sme deviatym veršom, a ten hovorí, že ich nerozum bude zrejmý a ďalej nepostúpia.

Pavol teda na jednej strane opisuje Timotejovi týchto ľudí, čo robia, ako zmýšľajú, na druhej strane hovorí o ňom samom: „ale ty, Timotej, ty taký nie si“. Ty si nasledoval moje učenie, môj spôsob života, úmysel, moju vieru, zhovievavosť, lásku, trpezlivosť“ (2. Timotejovi 3:10). Timotej bol vždy po Pavlovej pravej ruke. Mali nádherný vzťah ako otec a syn a Pavol to často opisuje vo svojich listoch, kde ho nazýva svojím synom. Napokon aj tento list sa začína tým, že Timoteja v 2. verši 1. kapitoly oslovuje: „Timotejovi, milovanému dieťaťu“. Aký bližší vzťah môže byť, než je medzi otcom a synom? Keď otec nazve svojho syna milovaným dieťaťom. Pavol sa v Liste Filipanom zmieňuje o Timotejovi slovami: „ale jeho dokázanosť znáte. A že ako dieťa otcovi, tak slúžil so mnou vo veci evanjelia“. Dieťa neslúži otcovi ako otrok, dieťa je vyjadrením úžasne blízkeho vzťahu, lebo dieťa, a najmä syn, sa vždy motá okolo otca. Vidí to, čo robí otec a snaží sa ho napodobňovať. To je vzťah, kde neslúži ako otrok, ale ako dieťa otcovi. To isté vidíme na Timotejovi a Pavlovi. Timotej bol ako Pavlov syn a napodobňoval ho, preto mu Pavol

píše: „Nasledoval si moje učenie, môj spôsob života. Všetkého si bol účastníkom.“ A keď aj niekam Timoteja poslal, napríklad do Korintu, tak o ňom napísal (1. Korinťanom 4:17): „Preto som vám poslal Timoteja, ktorý je mojím milovaným dieťaťom a verným v Pánovi, ktorý vás upomenie na moje cesty v Kristu Ježišovi, ako učím všade, v každom zbore.“

To, čo učil v Korinte, učil aj vo Filipách, v Galácii a v každom zbore a všetko bolo sprevádzané Božou mocou tak, ako to čítame v Skutkoch apoštolských i Pavlových listoch. Vidíme veľký počet pohanov, ktorí sa obracali ku Kristovi, i mnohých zo Židov. Keď teda čítame, že si nasledoval moje učenie, môj spôsob života, Pavol tým určite nechce vyzdvihnúť v pýche seba – Pavol tak naozaj žil. Bol to jeho skutočný život, dokázaný mocným pôsobením Ježiša Krista. Slovo zvesti potvrdzoval mnohými znameniami a zázrakmi. Jeho učenie sa odzrkadľovalo v jeho živote a to, čo učil, aj skutočne žil.

Môžeme sa porovnať s Pavlom? To, čo hovorí Timotejovi: „Ale ty si nasledoval moje učenie, môj spôsob života...“, platí aj o nás? Môžem dať samého seba za príklad svojmu synovi? „Vezmi si príklad odo mňa, môj synu! Nasleduj moju vieru, môj spôsob života, moju lásku a trpezlivosť?“ Môže každý z nás pred svojím synom či príbuzným alebo známym takto predložiť seba za vzor? Žijeme naozaj takto? Mnohí musíme ešte veľa pobehnúť, aby sme dobehli tam, kde bol Pavol. On sa tými slovami nechválil, nie je to pýcha, pretože v 11. verši Timotejovi hovorí, že nasledoval Pavlove prenasledovania, utrpenia, všetko to, čo ho zastihlo. Spomína utrpenia, aké mal v Antiochii, v Ikónii a v Lystre, pretože Timotej z toho kraja pochádzal, konkrétne z Lystry. Tam ho Pavol našiel ako syna veriacej Židovky.

Keď bol Pavol v Antiochii a hlásal evanjelium v židovskej synagóge, uverili tam viacerí Židia, prozelyti a mnohí pohanovia si žiadali, aby im Pavol ešte hovoril. No Židia v Antiochii vzbúrili

popredné ženy a proti Pavlovi a Barnabášovi podnietili prenasledovanie. Vyhnaní odtiaľ išli potom do Ikónie, kde sa stretli s takým istým odporom, a napokon utiekli do Lystry. V Lystre potom Pavol hlásal evanjelium, ktoré bolo potvrdené veľkým zázrakom. Pred očami všetkých ľudí uzdravil od narodenia chromého muža a tento človek uveril. Ľudia, keď to videli, boli z toho zmätení a hovorili, že na zem zostúpili bohovia a chceli z apoštolov urobiť svojich bohov a obetovať im býkov. Vtedy im hovorili: „a vraveli: Mužovia, čo to robíte? Aj my sme ľudia, ktorí trpíme podobné neresti ako vy, ktorí vám zvestujeme evanjelium, aby ste sa obrátili od týchto márností k živému Bohu, ktorý učinil nebo i zem i more i všetko, čo je v nich“ (Skutky 14:15) a len-len, že ich Pavol zastavil. Chromý človek, ktorý nikdy nechodil, začal zrazu chodiť a všetci boli z toho, čo videli, úplne zmätení. Len tak-tak, že ich zastavili, aby nezačali obetovať zvieratá a napomenuli, aby sa obrátili od týchto márností, keďže aj apoštoli sú iba ľudia. Krátko nato prišli Židia z Antiochie a naviedli zástupy, tie isté zástupy, ktoré apoštolov oslavovali, aby Pavla ukameňovali, čo aj spravili a vyvliekli ho z mesta, lebo si mysleli, že zomrel. Urobil azda Pavol niečo zlé? Veď urobil dobrý skutok. Uzdravil chromého od narodenia, hlásal evanjelium, ukrižovaného a zmŕtvychvstalého Krista, čo Boh potvrdil veľkou mocou. A akú odmenu za to dostal? Kameňovali ho. Toto bola odplata za to, že urobil dobrý skutok. Je to hrozná vec, ale všimnime si súvislosť s Pánom Ježišom.

Keď Ježiš vchádzal do Jeruzalema, ľudia ho vítali palmovými ratolesťami a kričali: „Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Hosana na výsostiach!“ Vítali svojho Kráľa, obrovský dav. A o pár dní na to stojí ten obrovský dav pred Pilátom a kričí proti Ježišovi: „Ukrižuj ho! Ukrižuj ho!“ Čo urobil Pán Ježiš? Veď dobre robil všetkému ľudu: uzdravoval, kriesil mŕtvych, vzkriesil Lazara, a Židia rozmýšľali, ako ho zabijú. Čo urobil Pavol? Uzdravil chromého, a aká odplata sa mu dostala? Zástup, ktorý ho oslavoval za ten veľký skutok, ten istý zástup ho kameňoval.

Verím, že keby Pavol s Barnabášom ich obeť vtedy prijali, boli by tými ľuďmi veľmi oslavovaní, ale tým by zapreli Krista, pretože to nebola Pavlova moc, ani Barnabášova, ale Božia, ktorá potvrdila slová evanjelia, že apoštoli zvestujú Božie veci. Keď im však povedali „my sme len ľudia“, nech sa obrátia od márnosti, zrazu to všetko stratilo pre tých ľudí vážnosť, a preto prišlo prenasledovanie. Nechali sa naviesť od Židov, aby Pavla ukameňovali.

Keď sa toto dialo Pavlovi a rovnako Pánovi, nemôžeme čakať niečo iné ani my. V 2. Timotejovi 3:12 čítame: „Ale aj všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovať.“ Keď svedčíme o Kristovi, ľudia sa nám otáčajú chrbtom, znevažujú nás, pre mnohých sme bludármi, sektármi. To je údel každého, kto chce pobožne žiť.

Mnohí o sebe tvrdia, že sú pobožní, ale čím sa meria ich pobožnosť? Prevažne tým, že ich iní vidia chodiť do kostola a potom povedia: „To je pobožný človek, lebo chodí do kostola.“ Keď sú teda pobožní, pýtam sa sám seba, prečo ich nikto neprenasleduje? Prečo nemajú súženie a utrpenie vo svojom živote pre vieru a pobožnosť? Pobožnosť sa nemeria počtom príchodov do kostola, ale tým, ako kto žije a čo rozpráva. Keď nám List Títovi hovorí, aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a rozumne, spravodlivo a pobožne žili na tomto svete, znamená to, že sa máme odrieknuť bezbožnosti a svetských žiadostí, aby sme rozumne a spravodlivo žili na tomto svete. Spravodlivo žiť znamená, že nebudem nič falšovať, podvádzať, klamať, okrádať, dávať, alebo prijímať úplatky. Presne toto však robí dnešný svet. Zarobiť peniaze, mať viac, dosiahnuť niečo aj na úkor iných. Aj to, že niekoho potupím, zašliapem, podvediem, len aby som dosiahol svoj cieľ. A keď mám v živote takúto príležitosť, ktorú nevyužijem, lebo som uveril v Krista, som pre tých ľudí čudák a blázon. To je dôvod, prečo nemôžem dosiahnuť niečo, čo mám na dosah, aby som tým niekomu neublížil alebo neoklamal. Hoci by to nikto nevidel, no Boh to stále vidí naše srdce, naše zmýšľanie. Ako Pavol píše, „nasledoval si môj úmysel“. Ak máme zlý úmysel v srdci, ako dáme seba za príklad svojmu synovi?

Keď v našej krajine svedčíme o Kristovi, nikto nás za to teraz neprenasleduje, no sú krajiny, kde kresťanov tvrdo prenasledujú. Všeobecne však platí, že pre pravdu nás znenávidia. A to nie len dnes alebo v 1. storočí, bolo to vždy. Už prorok Amos písal: „Nenávidia v bráne toho, kto karhá, a toho, kto hovorí pravdu, majú v ohavnosti.“ (Amos 5:10) Keď poviete niekomu pravdu alebo ho napomeniete, že to, čo robí, je prevrátenosť, modlárstvo, tak vás znenávidí, vzbudí proti vám prenasledovanie. Je málo tých, ktorí prijímajú slovo, ktorí milujú pravdu. Pán Ježiš v Ján 17:14 hovorí: „Ja som im dal tvoje slovo, a svet ich vzal v nenávisť, pretože nie sú zo sveta, ako ja nie som zo sveta.“ Ani my už viac nie sme zo sveta, pretože sme uverili tomu, ktorý nie je zo sveta.

Bol na tomto svete, ale povedal „nie som zo sveta“, pretože neprišiel na to, že sa mu zapáčilo žiť na tomto svete, ale aby nás vykúpil z tohto sveta a jeho žiadostí. Preto odmietame robiť to, čo robí celý svet. Čo je mu normálne, my považujeme za hriech. Svet nás bude nenávidieť, pretože nechceme byť ako tí, ktorí sú vo svete. Chceme sa odrieknuť bezbožnosti a svetských žiadostí a rozumne žiť na tomto svete. Pán Ježiš povedal: „Ak chce niekto ísť za mnou, nech zaprie sám seba a vezme svoj kríž a ide za mnou!“ (Matúš 16:24) To je údel toho, kto uverí, kto chce kráčať za Kristom, koho povolá a ukáže mu svoju milosť: „Ja som za teba zomrel na kríži, ja som dal svoj život za teba. Pod' a nasleduj ma! Ale keď chceš ísť, keď si uveril, rátaj s tým, že musíš zobrať svoj kríž.“ Musíš ho zobrať a kráčať za Pánom, pretože keď chceš ísť, musíš pobožne žiť. A keď budeš pobožne žiť, budú ťa prenasledovať, nenávidieť, budú ti hovoriť, že si bludár a sektár, a toto je naším údelom. Každému, kto čerstvo uverí, by sa malo povedať: „Áno, máš radosť, máš pokoj v srdci, je to všetko nádherné, ale pamätaj, že ťa budú prenasledovať, že prídu ťažkosti, prídu utrpenia, že mnohí z tvojej rodiny sa ti obrátia chrbtom, ale Pán Ježiš povedal, že keď aj stratíš svoju matku, svojho brata, budeš mať stonásobne viac matiek, otcov, dcér, synov, súrodencov.“

Daniel žil tiež pobožne. Mal zvyk sa ráno, večer aj na obed modliť k Bohu pri otvorenom okne, obrátený tvárou k Jeruzalemu, podľa Šalamúnových slov. Čo zlé urobil, že bol hodený do jamy s levmi? Len preto, že sú ľudia na svete, ktorí nenávidia pravdu, nenávidia Boha, tak ako i my kedysi. Neboli sme vždy veriaci v Boha, robili sme si, čo sa nám zachcelo: „Lebo veď aj my sme boli kedysi nezmyselní, neposlušní, blúdiaci, otroci rozličným žiadostiam a rozkošiam a žili sme v zlosti a závidi, ohyzdní, nenávidiaci jedni druhých.“ (Títovi 3:3) Toto čítame o sebe, to je to, čo nás charakterizovalo, ale vďaka Bohu, že prišla milosť do nášho života, ktorá nás teraz vyučuje, aby sme sa odriekli bezbožnosti a všetkých svetských žiadostí.

Túžbou nášho srdca má byť, aby sme žili rozumne, spravodlivo a pobožne. Zlí ľudia okolo nás sa však budú vždy protiviť, ako tí čarodejní závratníci (prevrátenci), ktorých Pavol spomína v 13. verši. Oni budú spieť k horšiemu, ak sa nenechajú napraviť, ak nepríde Božia záchrana do ich života, tak to doslova znamená, že budú spieť zo zlého k ešte horšiemu, pretože zvädzajú do bludu a bludom sú pojatí, pohltení.

Pre nás však platí Pavlovo napomenutie v 2. Timotejovi 3:14: „Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil a o čom si sa presvedčil vediať, od koho si sa naučil.“ Zostávajme v tom, čo sme sa už naučili, tak ako Timotej. On sa učil od Pavla, ktorý ho napomínal týmito slovami: „Za vzor zdravých slov maj tie, ktoré si počul odo mňa.“ No nie len Pavol bol jeho príkladom, pretože v 1. kapitole vo verši 5 čítame, že koreň toho, odkiaľ pochádza Timotejova viera, je jeho matka a stará matka. Tam je základ, ktorý dostal ešte ako dieťa a Pavol to všetko iba utvrdil, keď sa potom popri ňom naučil všetko ostatné. O všetkom sa presvedčil na Pavlovom živote a teraz má v tom, čo videl a počul, čo sa naučil, ďalej zotrvať. Rovnako musíme i my pokračovať v tom, čo sme sa naučili: poznať sväté Písma. V 2. Timotejovi 3:15 čítame: „a že od detinstva znáš sväté Písma, ktoré ťa môžu urobiť múdrou na spasenie skrze vieru v Kristu Ježišovi“. Toto je to dôležité, čo potrebujeme vybudovať v našich deťoch, aby od detstva poznali sväté Písmo, lebo ich môže urobiť múdrymi na spasenie. Nestačí však len poznanie, slovo Písma sa musí zmiešať, zrášať s vierou. Farizeji síce tiež poznali Písma veľmi dobre a mysleli si, že v tom majú večný život, keď budú poznať prikázania, ale Pán Ježiš ich napomína: „vy spytujete Písma a domnievate sa, že v nich máte večný život a ony sú to, ktoré svedčia o mne.“ Dôležité je poznať obsah Písma, o kom celé je a prostredníctvom Písma si uvedomiť potrebu Spasiteľa, ktoré ma zároveň už ako spaseného robí múdrejším. Preto v Žalme 119:104 Dávid píše: „Z tvojich nariadení nadobúdam rozumu, preto nenávidím každú cestu falše.“ Tu čítame, čo sa Bohu páči, aké sú jeho požiadavky. „Lebo prikázanie je sviecou a naučenie zákona svetlom a káranie kázne cestou života.“ (Príslovia 6:23) Písmo nám ukazuje, ako máme chodiť, aby sme boli múdri a nachádzali správnu cestu života. Keď aj čítame o súde, ktorý prišiel na bezbožných v Sodome či počas potopy, môžeme porozumieť jeho dielu a zmúdreť. Dávid o tom písal v žalme, že ľudia, ktorí stroja úklady, chcú zavraždiť človeka a Boh potom nad nimi vykoná súd, ľudia tovidia a zmúdrejú. Žalm 64:10 hovorí: „A budú sa báť všetci ľudia a budú zvestovať skutok Boží a porozumejú jeho dielu zmúdrejú.“ V prvom rade to je Písmo, ktoré nás robí múdrejšími.

2. Timotejovi 3:16 nám pripomína: „Každé písmo, vdychnuté Bohom, je aj užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti“. Božie slovo, ktoré máme a môžeme ho čítať, je pre nás užitočné, aby nás vyučovalo, ako máme chodiť, zrieknuť sa falše, bezbožnosti, ako pobožne žiť. Slúži nám na karhanie, ak sme priestupníkmi, ak je čokoľvek zlé v našich životoch, má moc nás napomenúť a napraviť. Naprávať znamená dať do pôvodného stavu. Keď niečo spadne, treba to postaviť, napraviť do pôvodného stavu. Je užitočné na výchovné káznenie, aby sme sa vrátili k spravodlivosti a nerobili podvody, k čomu niekedy chýba iba veľmi malý krok. Kto nás napomenie, ak nie Božie slovo. Treba ho len otvoriť a čítať tak často, ako je to len možné. V Liste Rimanom 15:4 čítame: „Lebo všetko, čo je tam prv napísané, je napísané na naše poučenie, aby sme skrze trpezlivosť a skrze potešenie písem mali nádej.“ Často strácame nádej i trpezlivosť, no ak Božie slovo neotvoríme, čo nás

napraví? Na základe Písma žijeme a správame sa, pretože veríme, že je vdýchnuté Duchom Svätým a je to štandard pravdy. Ním pomeriame, či niečo je, alebo nie je blud. Našou úlohou je otvárať Písmo takým spôsobom, aby sme nad ním uvažovali, aby sme našli niečo, čo nás musí usvedčiť alebo potešiť, v čom sa potrebujeme zlepšiť alebo napraviť.

Keď ho však neotvoríme, nikdy nezistíme, čo je pre náš život potrebné a budeme podobní tým prevráteným ľuďom so zatvrdeným srdcom, ktorí budú spieť k horšiemu, a nebude mať čo obmäkčiť naše srdce. Zároveň je to výzva aj pre rodičov, aby vstúpili do Písma od samého malička svojim deťom, aby sa konali pobožnosti v rodinách, kde sa Písmo číta spoločne, a aby samy deti zatúžili po Božom slove, čo im bude veľmi užitočné. Veď Šalamún v Prísloviach 1:8 píše: „Poslúchaj, môj synu, kázeň svojho otca a neopusti naučenia svojej matky.“ Aké dôležité je, aby deti boli vychovávané k poslušnosti. Bude to ľúbezným vencom ich hlave, ich ozdobou, keď sa to naučia od detstva. Potom bude veľmi ľahké uplatňovať to, čo je zaznamenané v 17. verši nášho textu 2. Timotejovi 3:17: „aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený“. Nie len niektoré, ale všetky naše skutky majú byť dobré. Toto sa máme učiť cez potešenie a múdrosť, ktorú nadobudneme z Písma, aby sme speli k dokonalosti ako Boží ľudia, ktorých každý skutok bude dobrý. Do toho nás povolal Boh tak, že svoj ľud očistil a zveril nám úlohu, aby sme nasledovali učenie, aké mal Pavol, jeho spôsob života, učili sa trpezlivosti, láske, zhovievavosti; a keď aj prídu prenasledovania, budeme naďalej zostávať v tom, čo sme sa naučili, aby v nás viera zostávala navždy, až do konca života, aby sme ju odovzdali ďalším pokoleniam, našim deťom. Pamätajme na to, že Boh nás volá k zdokonaľovaniu a k tomu, aby všetky naše skutky boli dobré.